

JENNY HANOVÁ

A
NG
FORE
R

Navždy
tvoja
Lara
Jean

COO
BOO

Navždy tvoja Lara Jean

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Jenny Hanová

Navždy tvoje Lara Jean – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

COO
BOO

JENNY HANOVÁ

Navždy
tvoja
Lara
Jean

COO
BOO

Copyright © 2017 by Jenny Han
Published by arrangement with Folio Literary Management, LLC.
Jacket photograph copyright © 2017 by Douglas Lyle Thompson
Book design by Lucy Ruth Cummins
Translation © Tamara Chovanová, 2017

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0107-5
ISBN e-knihy 978-80-566-0256-0 (1. zverejnenie, 2017)

Mojim drahým čitatelkám. Toto venujem vám.

„Neviem, čo ma čaká za rohom,
ale budem veriť, že to najlepšie.“

L. M. MONTGOMERYOVÁ: *Anna zo Zeleného domu*

1

Rada pozorujem Petra, keď nevie, že sa dívam. Rada obdivujem rovnú líniu jeho sánky, krivku lícných kostí. Jeho tvár pôsobí otvorene, nevinne – svojím spôsobom milo. A práve tá milota ma najväčšmi dojíma.

Je piatok večer a my sme šli po lakrosovom zápase do domu Gaba Riveru. Naša škola vyhrala, takže všetci majú skvelú náladu, ale najviac sa teší Peter, lebo dal víťazný gól. Je na druhej strane izby a hrá poker so spoluhráčmi z tímu. Sedí na stoličke zaklonený dozadu, chrbát opretý o stenu. Vlasy má ešte vždy mokré od sprchovania po zápase. Ja sedím na gauči so svojimi priateľmi Lucasom Krapfom a Pammy Subkoffovou, ktorí listujú v najnovšom čísle *Teen Vogue* a debatujú, či si má Pammy ostrihať ofinu.

„Čo si o tom myslíš, Lara Jean?“ spýtala sa ma Pammy a prehrabla si rukou vlasy farby mrkvy. Pammy je nová kamoška – spoznala som ju vďaka tomu, že chodí s Petrovým dobrým priateľom Darrellom. Tvár má ako bábika, okrúhlu ako tortová forma a spolu s plecami poprásenú pehami ako trblietkami.

„Hm, myslím, že ofina je dosť záväzné rozhodnutie a nemala by si si ju ostrihať len tak z rozmaru. Podľa toho, ako rýchlo ti rastú vlasy, by mohlo trvať aj rok alebo viac, kým by ti dorástli. Ale ak to myslíš vážne, asi by si mala počkať do jesene, lebo ani sa nenazdáš a je tu leto, a spotená ofina sa v teple lepí na pokožku a vie babe poriadne otráviť život...“ Pohlľadom som znova zablúdila k Petrovi, ten práve zdvihol pohľad, a keď videl, že sa naňho dívam,

spýtavo zdvihol obočie. Len som sa usmiala a pokrútila hlavou.

„Takže si ju nemám dať ostrihať?“
V kabelke mi zabzučal mobil. Peter.

Chceš ísť?

Nie.

Tak prečo sa na mňa tak dívaš?

Lebo sa mi chce.

Lucas mi čítal ponad plece. Odtisla som ho, on len pokrútil hlavou a povedal: „Vy si esemeskujete, keď ste pár metrov od seba?“

Pammy zvráštila nos a vzdychla: „Rozkošné.“

Už som chcela napísať odpoveď, keď som si všimla, že Peter cieľavedome kráča cez izbu ku mne. „Načase vziať svoju kočku domov,“ vyhlásil.

„Koľko je hodín?“ spýtala som sa. „To je už toľko?“ Peter ma zdvihol z gauča a viedol cez Gabovu obývačku. Obzrela som sa ponad plece, zakývala som a zakričala: „Maj sa, Lucas! Maj sa, Pammy! Len tak mimochodom, myslím, že ofína by ti fakt sekla!“

„Prečo ideš tak rýchlo?“ spýtala som sa, keď ma Peter viedol cez predný dvor k chodníku, kde mal zaparkované auto.

Zastal pri ňom, privinul si ma a pobozkal jedným rýchlym pohybom. „Nedokážem sa sústrediť na karty, keď tak na mňa pozeráš, Coveyová.“

„Sorry,“ začala som, ale on ma už znova bozkával, ruky mi pritláčal na chrbát.

Keď sme sedeli v jeho aute, pozrela som na prístrojovú

dosku a zistila, že je len polnoc. „Ešte mám hodinu, kým musím byť doma. Tak čo s načatým večerom?“

Zo všetkých mojich známych iba ja mám stanovenú večierku. Keď udrie jedna hodina, zmením sa na tekvicu. Ale všetci si na to už zvykli – vždy poslušná frajerka Petra Kavinského musí byť doma o jednej. Mne však večierka vôbec neprekážala. Pravdupovediac, neujde mi nič úžasné – ako sa to hovorí? Po druhej ráno sa nestane nič dobré. Pokiaľ sa netúžite celé hodiny pozerat' na to, ako ľudia do seba obracajú flipy. Ja veru nie. Ďakujem, neprosím, ja radšej sedím vo flanelovej pyžame so šálkou nočného čaju a s knihou v ruke.

„Poďme k vám. Chcem pozdraviť tvojho otca a chvíľu u vás pobudnúť. Mohli by sme dopozerať *Mimozemšťanov*.“ S Petrom sme sa prepracovávali zoznamom našich filmov, ktorý pozostáva z mojich tipov (z mojich obľúbených filmov, ktoré nikdy nevidel), z jeho tipov (z jeho obľúbených filmov, ktoré som nikdy nevidela) a z filmov, ktoré nevidel ani jeden z nás. *Mimozemšťanov* vybral Peter a zdá sa, že je to dobré. A hoci Peter pred časom vyhlásil, že nemusí romantické komédie, *Bezsenne noci v Seattli* sa mu páčili. Odľahlo mi, lebo som si nevedela predstaviť, že by som chodila s niekým, komu sa nepáčia *Bezsenne noci v Seattli*.

„Ešte nechodme domov,“ namietla som. „Poďme niekam inam.“

Peter sa nad tým na chvíľu zamyslel, poklopkával prstami po volante a potom vyhlásil: „Viem, kam môžeme ísť.“ „Kam?“

„Počkaj a uvidíš,“ odvetil, spustil okienko a do auta prenikol svieži nočný vzduch.

Oprela som sa na sedadle. Ulice boli prázdne, vo väčšine domov sa nesvietilo. „Budem hádať. Ideme do bistra, lebo máš chuť na lievance s čučoriedkami.“

„Nie.“

„Hmm. Na Starbucks je už neskoro a Biscuit Soul Food je zatvorený.“

„Hej, ja nemyslím iba na jedlo,“ podotkol. Potom dodal: „Zostali v tej dóze ešte nejaké koláčiky?“

„Všetky sa minuli, ale doma možno ešte nejaké sú, ak ich Kitty nevyjedla.“ Vystrčila som ruku z okna a nechala ju voľne visieť. Už nebude veľa takýchto nocí, keď bude potrebná bunda.

Kútikom oka som pozrela na Petrov profil. Ešte vždy nemôžem uveriť, že je môj chalan. Najkrajší z najkrajších chalanov je môj frajer, je iba môj.

„Čo je?“ spýtal sa.

„Nič,“ zamrmlala som.

O desať minút sme vošli do areálu Virgínskej univerzity, ibaže nikto tomu nehovorí areál, volajú to „územie“. Na to, že bol piatok večer, bolo v univerzitnom meste dosť pokojne, ale sú jarné prázdniny, takže kopa študentov odišla domov.

Kráčali sme ruka v ruke po trávniku a vtom ma zaplavila vlna paniky. Prudko som zastala a spýtala sa: „Nemyslíš, že mi to môže priniesť smolu, ak stúpim na túto pôdu, prv než ma prijmú?“

Peter sa zasmial. „To nie je svadba. Nevydáš sa za univerzitu.“

„To sa ti ľahko hovorí, keď už si prijatý.“

Peter sa vlni ústne zaviazal, že nastúpi do lakrosového tímu Virgínskej univerzity, čiže UVA, a v jeseni podal prihlášku. Tak ako väčšina univerzitných športovcov to mal v suchu, pokiaľ bude mať slušné známky. Keď v januári dostal oficiálny papier, že ho prijímajú, jeho mama mu usporiadala párty a ja som upiekla tortu so žltým nápisom: *Beriem svoj talent na UVA.*

Peter ma potiahol za ruku a povedal: „No tak, Coveyová. Sami sa postaráme, aby sme mali šťastie. Okrem toho sme

tu boli pred dvoma mesiacmi na tej akcii v Millerovom stre-
disku.“

Uvoľnila som sa. „Aha, jasné.“

Ďalej sme kráčali po trávniku. Teraz som už vedela, kam
ideme. Posedieť si na schodoch Rotundy. Tú stavbu navrhol
Thomas Jefferson, ktorý založil školu, a inšpiroval sa pritom
Panteónom s bielymi stĺpmi a veľkou kupolou. Peter vybe-
hol po tehlových schodoch ako Rocky a zvalil sa na ne. Sad-
la som si rovno pred neho, oprela sa a položila mu ruky na
kolená. „Vedel si,“ začala som, „že UVA je jedinečná tým, že
v centre školy, tu v tejto Rotunde, je knižnica, a nie kostol?
Jefferson veril, že škola má byť oddelená od cirkvi.“

„To si sa dočítala v ich brožúrke?“ doberal si ma Peter
a pobožkal ma na krk.

„Dozvedela som sa to vlni, keď som tu bola na exkurzii,“
odvetila som zasnene.

„Nehovorila si mi, že si tu bola na exkurzii. Prečo si na nej
bola, keď si odtiaľto? Iste si tu bola aj tisíc ráz!“

Mal pravdu, naozaj som tam bola asi tisíckrát – chodila
som tam s rodinou, keď som bola mladšia. Keď mama ešte
žila, šli sme sem na vystúpenie Hullabahoos, lebo mala rada
tú študentskú chlapčenskú skupinu, ktorá spievala bez hu-
dobného sprievodu. A keď sme za slnečných dní išli z kos-
tola, urobili sme si tu piknik.

Obrátila som sa a pozrela na Petra. „Šla som na exkur-
ziu, lebo som chcela vedieť všetko o UVA! To, čo som sa ne-
mohla dozvedieť iba preto, že tu žijem. Ako napríklad vieš,
odkedy tu mohli študovať ženy?“

Poskriabal sa na šiji. „Hm... veru neviem. Keď založili
školu? Začiatkom dvadsiateho storočia? Okolo roku tisíc-
deväťsto dvadsať?“

„Nie, v roku tisícdeväťstosedemdesiat.“ Obrátila som sa
a pookerala sa dookola. „Stopäťdesiat rokov od založenia.“

„Ty kokso!“ Petra to očividne fascinovalo. „To je šialenstvo. No dobre, povedz mi ešte čosi o UVA.“

„UVA je jediná americká univerzita s niekoľkými fakultami, ktorá patrí do svetového dedičstva UNESCO,“ začala som.

„Kašli na to, už mi nehovor nijaké fakty o UVA,“ vyhlásil Peter a ja som ho plesla po kolene. „Radšej mi povedz niečo iné. Napríklad na čo sa najviac tešíš, keď tu budeš študovať?“

„Najprv ty. Čo ťa najviac vzrušuje?“

„To je ľahké,“ vyhrkol Peter okamžite. „Ako budeš behať so mnou nahá po trávniku.“

„Na to sa tešíš najviac? Že budeš behať nahý?“ Náhlivo som dodala: „Mimochodom, ja nikdy nebudem behať nahá.“

Zasmial sa. „To je tradícia UVA. Myslel som, že si potrpíš na miestne tradície.“

„Peter!“

„Len som si ťa doberal.“ Predklonil sa, položil mi ruky na plecia a pošúchal si nos o môj krk, ako to rád robil. „Teraz ty.“

Na chvíľu som sa zasnívala. Na čo sa najviac teším, ak ma prijmu? Je toho tak veľa, že to nemôžem všetko vymenovať. Teším sa, že každý deň budem s Petrom jesť vafle v jedálni. Že sa budeme sánkovať na O-Hille, keď nasneží. Že si tam budeme robiť pikniky, keď bude teplo. Že zostaneme celú noc hore, budeme sa rozprávať, a keď sa ráno zobudíme, znova sa budeme rozprávať. Že budeme prať neskoro večer a budeme chodiť na výlety autom. Na... všetko. Napokon som povedala: „Nechcem to urieknuť.“

„No tak!“

„Dobre, dobre... Asi najviac sa teším na to, že budem môcť ísť do McGregorovej izby, kedy sa mi zachce.“ Ľudia tú miestnosť volajú aj Izba Harryho Pottera, lebo sú tam parádne koberce, lustre, kožené stoličky a na stenách portréty.

Knižnice siahajú od zeme až po strop a všetky knihy sú chránené kovovými mrežami, lebo sú také vzácne. Tá izba akoby bola z iných čias. Vládne tam posvätné hrobové ticho. Raz v lete – musela som mať päť alebo šesť rokov, lebo Kitty ešte nebola na svete – mama chodila na prednášky na UVA a zvyčajne študovala v McGregorovej izbe. My dve s Margot sme zatiaľ vyfarbovali maľovanky alebo čítali. Mama hovorila, že je to zázračná knižnica, lebo s Margot sme sa tam nikdy nehádali. Obe sme boli tichučko ako myšky, boli sme užasnuté zo všetkých tých kníh a starších študentov, ktorí sa tam učili.

Peter sa zatváril sklamané. Určite si myslel, že poviem čosi, čo bude súvisieť s ním. S nami. Ale z neznámeho dôvodu som si tie nádeje nechala nechať pre seba.

„Môžeš ísť do McGregorovej izby so mnou,“ povedala som, „ale musíš sľúbiť, že budeš ticho.“

„Lara Jean,“ vzdychol Peter láskyplne, „iba ty sa môžeš tešiť, že budeš môcť ísť do knižnice.“

Súdiac podľa Pinterestu som vedela, že kopa ľudí sa teší, že bude môcť študovať v takej krásnej knižnici. Ibaže Peter takých ľudí nepozná. Myslí si, že som svojrázna. Neplánovala som byť osobou, ktorá mu oznámi, že nie som až taká svojrázna, že v skutočnosti veľa ľudí rado trávi čas doma, vypeká koláčiky, vyrába výstrižkové albumy a študuje v knižnici. Väčšina z nich zrejme má okolo päťdesiatky, ale aj tak sa mi páči, že na mňa pozerá ako na nejakú lesnú vílu, na ktorú jedného dňa natrafil a vzal si ju domov.

Peter vybral z vrečka mikiny mobil. „Je pol jednej. Pomaly by sme mali ísť.“

„Už?“ vzdychla som. Páčilo sa mi, že som tam tak neskoro v noci. Mala som pocit, akoby to všetko patrilo iba nám.

V kútiku srdca som vždy túžila študovať na UVA. Nikdy som si nemyslela, že pôjdem inam, vôbec som o tom ne-

uvažovala. Chcela som sa prihlásiť vtedy, keď Peter, ale naša školská poradkyňa pani Duvallová mi poradila, aby som s tým počkala, vraj bude lepšie, keď si do prihlášky budem môcť zapísať známky z polročného vysvedčenia vo štvrtom ročníku. Podľa pani Duvallovej je najlepšie prihlásiť sa v najvhodnejšom okamihu.

A tak som sa nakoniec prihlásila na päť škôl. Pôvodne som chcela ísť len na UVA, kam bolo najťažšie dostať sa a mala som ju štvrt' hodiny od domu. Potom na Univerzitu Williama a Mary, ktorá bola na druhom mieste, pokiaľ išlo o nádeje na prijatie a ktorá bola mojou ďalšou voľbou (mala som ju dve hodiny od domu). No a nasledovali Richmondská univerzita a Univerzita Jamesa Madisona, obe len hodinu od domu, sa bili o tretie miesto. Ale potom mi pani Duvallová poradila, aby som sa pre istotu prihlásila iba na jednu školu mimo štátu, a tak som poslala prihlášku na Univerzitu Severnej Karolíny v Chapel Hille. Je fakt ťažké dostať sa na univerzity do iných štátov, ale vybrala som si ju, lebo mi pripomína UVA. Majú tam silný program humanitných odborov a nie je to veľmi ďaleko, keby som chcela prísť rýchlo domov.

No ak by som si mohla vybrať, vždy by bola na prvom mieste UVA. Nikdy som nechcela študovať ďaleko od domu. Nie som ako moja staršia sestra. Ona snívala o tom, že odíde ďaleko. Vždy túžila dostať sa do sveta. Ja chcem byť doma a UVA je doma, preto je to škola, ktorú som uprednostnila pred všetkými ostatnými. Dokonalé prostredie, všetko dokonalé. A, samozrejme, Peter.

Zostali sme tam ešte trochu dlhšie a ja som mu hovorila ďalšie fakty o UVA. Peter si ma doberal, že toho viem tak veľa. Potom ma odviezol domov. Pred našim domom sme zastali takmer o jednej, ale v ockovej spálni sa svietilo. Nikdy nejde spať, kým nie som doma. Už som chcela

vyskočiť z auta, ale Peter sa načiahol ku mne a zabránil mi otvoriť dvere. „Chcem svoju pusku na dobrú noc,“ vyhlásil.

Zasmiala som sa. „Peter! Musím ísť.“

Tvrdohlavo zatvoril oči a čakal, tak som sa k nemu naklonila a dala mu pusku na ústa. „Tak. Spokojný?“

„Nie.“ Znova ma bozkával, akoby sme mali kopu času, a spýtal sa: „Čo by sa stalo, keby som prišiel k tebe, keď všetci zaspia, strávil s tebou noc a odišiel zavčasu ráno? Ešte pred svitaním.“

„To nejde, takže sa to nikdy nedozvieme,“ odvetila som s úsmevom.

„Ale čo keby?“

„Ocko by ma zabil.“

„Nie, nezabil.“

„Tak by zabil teba.“

„Nie, nezabil.“

„Nie, nezabil,“ súhlasila som. „Ale bol by zo mňa dosť sklamaný. A na teba by zúrilo.“

„Iba keby nás pristihol,“ podotkol Peter, ale neznelo to veľmi presvedčivo. Ani on nechcel riskovať. Dá si záležať na tom, aby u otca neupadol do nemilosti. „Vieš, na čo sa teším najviac?“ Poťahal ma za vrkoč, potom povedal: „Keď ti nebudem musieť želať dobrú noc. Neznášam to.“

„Aj ja,“ prikývla som.

„Neviem sa dočkať, kedy budeme na univerzite.“

„Ja tiež,“ odvetila som a znova ho pobožkala, potom som vyskočila z auta a rozbehla sa domov. Cestou som pozrela hore na mesiac, na všetky hviezdy, ktoré pokrývali nočnú oblohu ako plachtu, a v duchu som si želala: *Drabý Bože, daj, aby som sa dostala na UVA, prosím, prosím.*

2

„Mám poprášiť Máriinu parochňu ružovými alebo zlatými trblietkami?“ Podržala som veľkonočné vajíčko pri obrazovke počítača, aby si ho Margot mohla obzrieť. Škrupinu som zafarbila na svetlotyrkysovo a ozdobila ho kameou Márie Antoinetty.

„Daj to bližšie,“ Margot žmúrila do kamery. Je v pyžame, na tvári maska. Vlasy jej narástli už niže pliec, čo znamená, že si ich asi zakrátko ostrihá. Mám pocit, že ich vždy bude chcieť mať krátke. Fakt jej to sekne.

V Škótsku je noc, u nás popoludnie. Sme o päť hodín a päťtisícšesťsto kilometrov ďalej. Ona je v internátnej izbe, ja pri kuchynskom stole obklopená veľkonočnými vajcami a miskami s farbou, štrasom, nálepkami a bielymi pierkami, ktoré som si odložila od jedných Vianoc, keď som vyrábala ozdoby. Laptop som položila na kopy kuchárskych kníh. Margot mi robila spoločnosť, kým som dokončila zdobenie vajec. „Tuším okolo nej urobím perlovú obrubu, ak ti to pomôže pri rozhodovaní,“ poznamenala som.

„Tak potom stav na ružovú,“ napravila si masku. „Ružová sa k nej viac hodí.“

„Aj ja som si myslela,“ súhlasila som a začala nanášať trblietky starým štetcom na očné tiene. Včera večer som celé hodiny vyfukovala vajíčka. Mali sme to robiť s Kitty ako za starých čias, bola by to zábava, ale dala mi košom, lebo ju pozvala domov Madeline Klingerová. Pozvanie Madeline Klingerovej je vzácna a pamätná záležitosť, tak som to, samozrejme, nemohla Kitty zazlievať.

„Už len chvíľa a dozvieš sa to, však?“

„Niekedy tento mesiac.“ Začala som ukladať perličky do radu. V kútiku srdca by som to najradšej už mala za sebou, no na druhej strane som bola rada, že ešte vždy nič neviem a stále dúfam.

„Prijmú ťa,“ uistila ma Margot a znelo to ako vyhlásenie. Všetci okolo mňa si myslia, že sa bez debaty dostanem na UVA. Peter, Kitty, Margot, ocko. Aj moja poradkyňa pani Duvallová. Nikdy by som sa neodvážila vysloviť to nahlas, aby som to neuriekla, ale možno aj ja si to myslím. Tvrdo som makala, v testoch SAT som získala dvesto bodov. Známky mám takmer rovnako dobré, ako mala Margot, a ju prijali. Urobila som všetko, čo som mala, ale bude to stačiť? V tejto chvíli mi nezostáva iné, len čakať a dúfať. A dúfať a dúfať.

Práve som lepila na vrch vajička bielu mašličku, a vtom som sa zarazila a podozrievavo pozrela na sestru. „Počkaj, ak ma prijmú, budeš ma presviedčať, aby som šla inam a rozprestrela krídla?“

Margot sa zasmiala a maska sa jej zošmykla z tváre. Napravila si ju a vyhlásila: „Nie. Verím, že vieš, čo je pre teba najlepšie.“

Videla som, že to myslí vážne. Jej slová to dosvedčujú. Aj ja si verím. Verím, že keď príde čas, budem vedieť, čo je pre mňa najlepšie. A viem, že pre mňa je najlepšia UVA. „Poviem ti len toľko, aby si nadviazala nové priateľstvá. Peter bude mať ako lakrosista kopolu priateľov a ľudia, s ktorými sa bude stykať, nemusia byť ľudia, akých by si si ty vybrala za priateľov. Takže si nájdi vlastných. UVA je veľká.“

„Nájdem,“ sľúbila som jej.

„A určite sa prihlás do ázijskej asociácie. To, že som išla študovať do inej krajiny, malo za následok, že som sa nemohla stať členkou ázijsko-americkej skupiny. Vieš, niečo

na tom je, ak chodíš do školy a nájdeš tam ľudí tej istej rasy. Ako bol Tim.“

„Ktorý Tim?“

„Tim Monahan z môjho ročníka.“

„Aha, Tim,“ zopakovala som. Tim Monahan je Kórejčan a bol adoptovaný. V našej škole nie je veľa Ázijcov, takže sa dobre poznáme, aspoň okrajovo.

„Na strednej sa nikdy nekamošil s Ázijcami, potom šiel na techniku, kde stretol kopu Kórejcov a teraz je tuším predsedom Ázijského bratstva.“

„Páni!“

„Som rada, že v Británii neriešia Grékov. Ty zrejme nevstúpiš do dievčenského spolku, však?“ Rýchlo dodala: „Nesudzovala by som ťa, keby si vstúpila!“

„O tom som zatiaľ neuvažovala.“

„Ale Peter pravdepodobne vstúpi do bratstva.“

„Nič o tom nehovoril...“ Hoci sa o tom Peter doteraz nezmenil, vedela som si ho predstaviť v bratstve.

„Počula som, že je to dosť ťažké, ak je tvoj frajer členom spolku a ty nie si. Vraj sa tak ľahko nadväzujú známosti a je to jednoduchšie, ak sa kamarátiš s dievčatami zo sesterstva. Neviem. Mne sa to zdá hlúpe, ale možno to stojí za to. Počula som, že kočky zo sesterstva sa rady venujú remeslám.“ Zdvihla obočie.

„Keď už je o tom reč.“ Zdvihla som vaje. „Tra-dá!“

Margot sa naklonila bližšie, aby sa pozrela. „Mala by si sa venovať výrobe veľkonočných vajec! Chcem vidieť aj tie ostatné.“

Zdvihla som kartón s vajcami. Bolo tam zo desať vyfúknutých svetloružových vajec s neónovo ružovou vlnovkovou lemovkou, ale aj žiarivo modrých a citrónovožltých, levanduľových so sušenými púčikmi levandule. Bola som rada, že som mala zámienku použiť sušenú levanduľu. Pred pár

mesiacmi som kúpila vrecko na levanduľový crème brûlée a len zaberalo miesto v našej komore.

„Čo s nimi urobíš?“ chcela vedieť Margot.

„Vezmem ich do Belleview, aby ich vystavili na recepcii. Pôsobí to tam veľmi pochmúrne, ako v nemocnici.“

Margot sa oprela o vankúše. „Ako sa majú v Belleview?“

„Dobre. Mala som kopu roboty s univerzitnými prihláškami a školskými povinnosťami, že som tam nemohla chodiť tak často ako kedysi. Keď tam už oficiálne nerobím, je oveľa ťažšie nájsť si na to čas.“ Otočila som vajce v ruke. „Toto dám tuším Stormy. Je celkom ako ona.“ Položila som vajce s Máriou Antoinettou na stojan, aby sa usušilo, vzala som do ruky fialové vajce a začala naň lepíť umelé drahokamy cukríkových farieb. „Odteraz tam budem chodiť častejšie.“

„Je to ťažké,“ súhlasila Margot. „Keď prídem domov na jarné prázdniny, mohli by sme tam zísť spolu. Rada by som Stormy predstavila Raviho.“

Ravi je už pol roka Margotin chalan. Jeho rodičia sú z Indie, ale on sa narodil v Londýne, takže má taký fajnový prízvuk, ako si viete predstaviť. Keď som sa s ním stretla na Skype, povedala som: „Hovoríš celkom ako princ William.“ Zasmial sa a odvetil: „Ďakujem.“ Je o dva roky starší ako Margot a možno je to tým, že je starší, alebo tým, že je Angličan, no zdá sa mi veľmi kultivovaný a celkom iný ako Josh. Niežeby pôsobil snobsky, ale rozhodne je iný. Pravdepodobne je to tým, že pochádza z takého veľkého mesta a môže chodiť do divadla, kedy sa mu zachce a stretávať sa s vysokopostavenými osobnosťami, lebo jeho matka je diplomatka. Keď som to povedala Margot, zasmiala sa a odvetila, že sa mi to zdá len preto, lebo som sa s ním ešte nestretla. Ravi je vraj veľký vedátor a vôbec nie je uhladený ako princ William. „Nedaj sa oklamať prízvukom,“ dodala. Cez jarné prázdniny

privedie Raviho domov, takže sa o tom sama presvedčím. Má u nás zostať dva dni, potom poletí do Texasu navštíviť rodinu. Margot zostane do konca týždňa doma.

„Už sa neviem dočkať, kedy ho stretnem,“ povedala som a Margot sa rozžiarila.

„Bude sa ti veľmi páčiť.“

Tým som si bola istá. Mne sa páči každý, kto sa páči Margot, ale som fakt rada, že keď už Margot pozná Petra lepšie, vidí, aký je výnimočný. Keď tu bude Ravi, budeme môcť ísť vo štvorici von, celkom ako na dvojitom rande.

Moja sestra a ja sme zaľúbené v rovnakom čase a môžeme sa podeliť o svoje city. A to je úžasné!

3

Nasledujúce ráno som si naniesla na pery rúž farby vlčieho maku, ktorý sa Stormy páči, uložila som veľkonočné vajíčka do bieleho prúteného košíka a vyrazila autom do Bellevue. Na skok som sa zastavila na recepcii, nechala tam vajíčka a chvíľu sa rozprávala so Shanice. Spýtala som sa jej, čo je nové, a oznámila mi, že majú dve nové dobrovoľníčky, obe študentky UVA, takže som sa už necítila tak previnilo, že som tam nechodila často.

Rozlúčila som sa so Shanice a zamierila s veľkonočným vajíčkom za Stormy. Otvorila dvere v kimone farby hurmiki, na perách rúž rovnakej farby, a zvolala: „Lara Jean!“ Keď ma vyobjímala, vzdychla: „Pozeráš na moje korenky, čo? Viem, že by som si mala zafarbiť vlasy.“

„Nič som si nevšimla,“ uistila som ju.

Vajíčko Márie Antoinetty sa jej veľmi páčilo, vraj sa nevie dočkať, kedy ho ukáže Alicii Itovej, jej priateľke a rivalke. „Priniesla si vajíčko aj Alicii?“ spýtala sa.

„Iba vám,“ odvetila som a svetlé oči sa jej rozžiarili.

Sadli sme si na jej gauč a ona mi pohrozila prstom: „Musíš byť úplne vedľa z toho svojho mladého muža, keď si si nenašla čas navštíviť ma.“

„Mrzí ma to,“ odvetila som skrúšene. „Konečne som poslala univerzitné prihlášky, už budem chodiť častejšie.“

„Hm!“

Najlepší spôsob, ako sa správať, keď je Stormy takáto, je líškať sa jej. „Robím len to, čo ste mi povedali, Stormy.“

Naklonila hlavu nabok. „Čo som ti povedala?“

„Vraj mám chodiť na čo najviac rande a užívať si dobrodružstvá ako kedysi vy.“

Našpúlila oranžovočervené pery a usilovala sa neusmiať. „Tak to bola naozaj veľmi dobrá rada. Mala by si Stormy počúvať, potom ti bude dobre. A teraz mi povedz niečo pikantné.“

Zasmiala som sa. „Môj život nie je až taký pikantný.“

Len cmukla. „Nebude sa konať nejaká tancovačka? Kedy je maturitný ples?“

„Až v máji.“

„Máš už šaty?“

„Ešte nie.“

„Mala by si sa poponáhľať. Iste nechceš, aby malo tvoje šaty nejaké iné dievča, srdiečko.“ Skúmala mi tvár. „K tej tvojej pleti by podľa mňa išla ružová.“ Potom sa jej oči rozžiarili a luskla prstami. „Práve som si na čosi spomenula! Rada by som ti niečo dala.“ Stormy vyskočila na nohy, šla do svojej spálne a vrátila sa s veľkou zamatovou škatuľkou na prsteň.

Otvorila som škatuľku a zhíkla. Bol v nej jej prsteň s ružovým diamantom! Ten prsteň dostala od veterána, ktorý vo vojne prišiel o nohu. „Stormy, to nemôžem prijať.“

„Veru môžeš. Je pre teba ako stvorený.“

Pomaly som vybrala prsteň, nastokla si ho na ľavú ruku a drahokam sa nádherne zaligotal. „Je nádherný! Ale naozaj by som nemala...“

„Je tvoj, srdiečko.“ Žmurkla na mňa. „Drž sa mojej rady, Lara Jean. Nikdy nehovor nie, keď chceš povedať áno.“

„Tak teda – áno! Ďakujem, Stormy! Sľubujem, že sa oň dobre postarám.“

Pobozkala ma na líce. „Ja viem, srdiečko.“

Len čo som sa vrátila domov, dala som prsteň do šperkovnice.

Neskôr v ten deň som bola v kuchyni s Kitty a Petrom a čakala som, kedy vychladnú koláčiky s kúskami čokolády. V posledných týždňoch som sa usilovala zdokonaľiť recept na ne a Peter s Kitty ma na tejto ceste vytrvalo sprevádzali. Kitty mala rada, keď boli koláčiky splasnuté, Peter ich mal rád tvrdé. Pre mňa bol dokonalý koláčik niečo medzi tým. Chrumkavý, ale mäkký. Svetlohnedý, ale s výraznou chuťou. Trochu zdvihnutý, ale nie nadýchaný. To bol koláčik, o aký som sa usilovala.

Prečítala som si blogy a videla obrázky koláčikov z bieleho cukru verzus koláčiky z kombinácie hnedého a bieleho cukru, koláčiky so sódou bikarbónou verzus koláčiky s kypriacim práškom, s vanilkovým práškom verzus s vanilkovým extraktom, s úlomkami verzus s kúskami čokolády. Skúšala som zmraziť cesto v tvare gule a vyhladiť koláčiky dnom pohára, aby boli rovnomerné. Zamrazila som cesto do tvaru valčeka a nakrájala ho. Zamrazila som ho a naberala naberačkou. Ale aj tak sa moje koláčiky priveľmi zdvihli.

Tentoraz som použila oveľa menej sódy bikarbóny, ale koláčiky boli aj tak nadýchané a takmer som cesto vyhodila, keď nebolo dokonalé. Samozrejme, neurobila som to – škoda všetkých prísad. Namiesto toho som povedala Kitty: „Nehovorila si, že si mala minulý týždeň v škole problémy, lebo si rozprávala, keď ste si mali potichu čítať?“ Prikývla. „Vezmi ich učiteľke a povedz jej, že ťa to mrzí a sama si ich upiekla.“ Nemala som dosť ľudí, ktorým som mohla dať svoje koláčiky. Už som nejaké dala pošťárovi, šoférovi Kittinho školského autobusu, zdravotným sestrám v očkovej nemocnici.

„Čo urobíš, keď sa ti to podarí?“ spýtala sa Kitty s plnými ústami.

„Áno, o čo ti ide?“ nadhodil Peter. „Chápeš, koho to zaujíma, či je čokoládový koláčik o osem percent lepší? Ešte vždy je to čokoládový koláčik.“

„Bude ma tešiť vedomie, že vlastným recept na dokonalý koláčik s kúskami čokolády. A odovzdám ho ďalšej generácii dievčat z rodu Songových.“

„Alebo chlapcov,“ podotkla Kitty.

„Alebo chlapcov,“ súhlasila som. A dodala som: „Teraz choď hore a prines mi veľký zavárací pohár, aby som doň uložila tieto koláčiky. A stužku.“

„Prinesieš zajtra nejaké koláčiky aj do školy?“ spýtal sa Peter.

„Uvidíme,“ odvetila som, lebo som chcela vidieť, ako zošpúli pery, ten jeho výraz som mala hrozne rada. Urobil grimasu a ja som ho potľapkala po lícach. „Ty si také decko.“

„Ty to máš rada,“ podotkol a uchmatol si ďalší koláčik. „Poďme si pozrieť ten film. Sľúbil som mame, že za ňou prídem do obchodu a pomôžem jej preniesť nejaký nábytok.“ Petrova mama vlastnila obchod so starožitnosťami Linden & White a Peter jej čo najviac pomáha.

Dnes sme mali na zozname film *Romeo a Júlia* z roku 1996, v ktorom hral Leonardo DiCaprio a Claire Danesová. Kitty ho už videla možno desať ráz, ja som ho videla len úchytkom a Peter ho nevidel ani raz.

Kitty si zniesla dolu svoj sedací vak a uložila ho na dlážke, vedľa seba si dala vrecko s pukancami z mikrovlnky. Náš kríženec pšeničného teriéra Jamie Fox-Pickle sa okamžite usalašil pri nej, bezpochyby dúfal, že jej vypadne z ruky kúsok pukanca. My dvaja s Petrom sme sa usadili na gauči, schúlili sa pod dekou z ovčej vlny, ktorú nám poslala Margot zo Škótska.

Od chvíle, keď sa na scéne zjavil Leo v tmavomodrom odeve, som cítila v hrudi búšenie srdca. Vyzeral ako anjel, krásny anjel.

„Z čoho je taký vystresovaný?“ spýtal sa Peter, sklonil sa dolu a ukradol Kitty za hrst pukancov. „Nie je princ alebo čo?“

„Nie je princ,“ odvetila som. „Je len bohatý. A jeho rodina má v meste významné postavenie.“

„Je to chlap mojich snov,“ vyhlásila Kitty majetnícky.

„No, už je dospelý,“ podotkla som a ani som neodtrhla pohľad od obrazovky. „Teraz je asi v ockovom veku.“ Ale aj tak...

„Počkej, myslel som, že ja som chlap tvojich snov,“ ozval sa Peter. Nehovoril to mne, ale Kitty. Vie, že nie je chlap mojich snov. To je Gilbert Blythe z filmu *Anna zo Zeleného domu*. Krásny, verný, múdry v škole.

„Fujky,“ vzdychla Kitty. „Ty si mi ako brat.“

Peter sa zatváril úprimne zranený, tak som ho potľapkala po pleci.

„Nezdá sa ti mierne vycivený?“ naliehal Peter.

Zaprskala som.

Založil si ruky na hrudi. „To nechápem. Vy sa môžete rozprávať počas filmu, ale mňa zahriaknete. To je fakt divné.“

„Je to náš dom,“ podotkla Kitty.

„Tvoja sestra ma zahriakuje aj u nás!“

Obe sme ho ignorovali.

V tej hre mali Romeo a Julia len trinásť rokov. Vo filme vyzerajú na sedemnášť alebo osemnášť. Ešte vždy tínedžeri. Ako vedeli, že sú si súdení? Stačil jeden pohľad ponad akvárium a bolo to? Vedeli, že tá láska stojí za to, aby pre ňu zomreli? Lebo oni to vedia. Veria. Rozdiel je zrejme v tom, že v tých časoch sa ľudia brali oveľa mladší než teraz. V skutočnosti kým nás smrť nerozdelí znamenalo len nejakých pätnásť alebo dvadsať rokov, lebo vtedy ľudia nežili tak dlho.

Ale keď sa im oči stretli ponad akvárium... keď Romeo prišiel pod jej balkón a vyznal jej lásku... neubránila som sa tomu. Aj ja som v to verila. Hoci som vedela, že sa ani poriadne nepoznali a ich príbeh sa skončil, ledva sa začal

a v skutočnosti išlo o to, že by sa rozhodli jeden pre druhého napriek všetkých úskaliam. Aj tak si myslím, že by im to mohlo vyjsť, keby žili.

Keď bežali titulky, po lícach sa mi kotúľali slzy a dokonca aj Peter bol smutný. Jediné Kitty nebola sentimentálna a so suchými očami vyhlásila, že ide s Jamiem Foxom-Picklom von, aby sa vycikal. Keď odišli, ešte vždy som podliehala citom na gauči a utierala si slzy. „Bolo to také milé zoznámenie,“ zachrčala som.

„Milé zoznámenie?“ Peter teraz ležal na boku, hlavu si podpierať o lakeť. Vyzeral tak rozkošne, že by som ho najradšej uštípla do líca, ale nepovedala som mu to. Už tak je veľký rozumbrada.

„Milé zoznámenie je vtedy, keď sa hrdina prvý raz stretne s hrdinkou a správa sa veľmi šarmantne. Podľa toho vieš, že skončia spolu. Čím sú milší, tým lepšie.“

„Ako v *Terminátorovi*, keď Reese zachráni Sarah Connorovú pred Terminátorom a povie: ‚Pod’ so mnou, ak chceš zostať nažive.‘ Pekelne dobrá hláška.“

„No áno, jasné, to bolo zrejme takisto milé zoznámenie... Ale ja som mala na mysli čosi ako *Stalo sa jednej noci*. Ten film by sme mali dopísať na náš zoznam.“

„Je farebný alebo čiernobiely?“

„Čiernobiely.“

Peter zastonal a zvalil sa na vankúše.

„Škoda, že my sme sa tak nezoznámili,“ nadhodila som.

„Skočila si na mňa na školskej chodbe. Mne sa to zdá celkom milé.“

„Ale už sme sa poznali, takže to sa neráta.“ Zamračila som sa. „Dokonca sa ani nepamätáme, ako sme sa prvý raz stretli. Smutné.“

„Ja sa pamätám, ako som ťa prvý raz stretol.“

„No určite! Klameš!“

„Hm, to, že ty si niečo nepamätáš, ešte neznamená, že ani ja si to nepamätám. Pamätám si dosť vecí.“

„Okej, tak teda ako sme sa zoznámili?“ vyzvala som ho. Bola som si istá, že nech mu z úst vyjde čokoľvek, bude to lož.

Peter otvoril ústa, potom ich zavrel. „To ti nepoviem.“

„Vidíš! Nevieš si nič vymyslieť.“

„Nie, nezaslúžiš si to vedieť, lebo mi neveríš.“

Prevrátila som oči. „Aký si namyslený!“

Keď som vypla telku, šli sme si s Petrom sadnúť na prednú verandu a popíjali sme sladený čaj, ktorý som uvarila predošlý večer. Vonku bolo chladno. Stále je dosť sviežo, takže človek si uvedomuje, že jar ešte nie je v plnom rozpuku. Ale čoskoro bude. Svíb na našom prednom dvore práve začínal kvitnúť. Vial príjemný vánok. Mala som pocit, že by som tam vedela sedieť celé popoludnie a pozorovať konáre, ako sa kníšu a listy tancujú.

Ešte sme mali trochu času, než pôjde pomáhať mame. Šla by som s ním a strážila pokladnicu, kým on bude prenášať nábytok, ale keď ma tam Peter naposledy priviedol, jeho mama sa zamračila a vyhlásila, že jej obchod je miesto, kde sa podniká, nie miesto, kde si dávajú rande tínedžeri. Petrova mama nedáva otvorene najavo, že sa jej nepáčiť, a nemyslím, že by som sa jej aj vnútorne nepáčila – no ešte vždy mi neodpustila, že som sa vlani s Petrom rozišla. Je ku mne milá, ale nedôveruje mi, správa sa ostražito. Akoby hovorila počkáme a uvidíme – počkáme a uvidíme, kedy znova zraníš môjho syna. Vždy som si predstavovala, že budem mať s mamou svojho prvého chalana skvelý vzťah, asi ako Ina Gartenová, že budeme spolu variť večeru, popíjať čaj a za daždivých popoludní hrať Scrabble.

„Na čo myslíš?“ spýtal sa ma Peter. „Znova sa tak tváriš.“

Hrýzla som si hornú peru. „Bola by som rada, keby som sa tvojej mame viac páčila.“

„Páčiš sa jej.“

„Peter,“ veľavýznamne som naňho pozrela.

„Naozaj! Keby si sa jej nepáčila, nepozvala by ťa na večeru.“

„Pozýva ma na večeru, lebo chce vidieť teba, nie mňa.“

„To nie je pravda.“ Videla som, že mu to doteraz nezišlo na um, ale znelo to pravdivo a on to vedel.

„Chce, aby sme sa rozišli, prv než nastúpime na univerzitu,“ vyhrkla som.

„Aj tvoja sestra.“

„Ha!“ zakrákala som. „Teda priznávaš, že tvoja mama chce, aby sme sa rozišli!“ Nechápem, prečo som to povedala tak víťazoslávne. Pomyslenie na to ma deprimovalo, hoci som mala podozrenie.

„Nezdá sa jej múdre mať v mladom veku vážny vzťah. S tebou to nemá nič spoločné. Povedal som jej, že ak to nevyšlo jej a otcovi, to ešte neznamená, že to nevyjde nám. Nie som ako môj otec. A ty nie si ako moja mama.“

Petrovi rodičia sa rozviedli, keď chodil do šiestej triedy. Jeho otec býva asi pol hodiny autom od nich s novou manželkou a dvoma malými synmi. Keď príde reč na jeho otca, Peter toho veľa nepovie. Málokedy sa o ňom zmienil, ale tento rok sa jeho otec sčista-jasna rozhodol nadviazať s ním kontakt – pozval ho na basketbalový zápas aj domov na večeru. Peter bol doteraz ako kamenný múr.

„Je tvoj otec ako ty?“ spýtala som sa. „Teda podobáte sa?“

„Áno,“ odvetil zachmúrene. „Ľudia to hovoria.“

Položila som mu hlavu na plece. „Tak potom musí byť veľmi prítiažlivý.“

„Kedysi možno bol,“ pripustil Peter. „Ale teraz som vyšší ako on.“

Toto máme s Petrom spoločné – on má iba mamu, ja mám iba ocka. Myslí si, že som obišla lepšie, keď som stra-

tila mamu, ktorá ma ľúbila, naproti tomu jeho otec žije, ale je to hnusák. To sú jeho slová, nie moje. V kútiku duše som s ním súhlasila, lebo mám na mamu veľa krásnych spomienok, zato on nemá na otca takmer nijaké.

Páčilo sa mi, ako som po kúpeli sedela v tureckom sede pri nej, pozerala som telku a ona mi zatiaľ rozčesávala pomotané vlasy. Pamätám sa, že Margot neznášala, keď musela sedieť bez pohybu, ale mne to neprekážalo. Toto je jedna zo spomienok, aké mám najradšej – je to skôr pocit než ozajstná spomienka. Šum v pamäti, mierne rozmazaný, jemný a nie je to nič konkrétne, všetko akoby splynulo do jedného okamihu. Iná podobná spomienka sa spája s tým, ako sme vozili Margot na hodiny klavíra a s maminou sme si dávali tajne na parkovisku pred McDonald's zmrzlinové poháre. Karamelová zmrzlinu s jahodovou polevou. Mamina mi dala svoje arašidy, takže som mala extra dávku. Raz som sa jej spýtala, prečo nemá rada v zmrzline oriešky, a povedala, že ich má rada, ale ja ich *zbožňujem*. A ona zbožňuje mňa.

No napriek všetkým krásnym spomienkam, ktoré by som nevymenila ani za nič, som vedela, že aj keby moja mama nebola taká dobrá, vždy by som bola radšej, keby som ju mala tu pri sebe. Dúfala som, že jedného dňa bude mať Peter rovnaký pocit, pokiaľ ide o jeho otca.

„Na čo práve myslíš?“ spýtala sa ma Peter.

„Na mamu,“ odvetila som.

Peter odložil pohár, vystrel sa a uložil mi hlavu do lona. Pozrel na mňa a povedal: „Rád by som ju poznal.“

„Veľmi by si sa jej páčil,“ dotkla som sa mu vlasov. Váhavo som dodala: „Myslíš, že sa niekedy zoznámim s tvojím otcom?“

Zamračil sa a bola by som radšej, keby som sa to nespýtala. „Nechci ho spoznať, nestojí za to.“ Potom sa privinul

bližšie. „Počuj, možno by sme tento rok mali ísť na Halloween za Romea a Júliu. Študenti UVA chodia na Halloween von.“

Oprela som sa o stĺpik. Vedela som, že naschvál zmenil tému, no pristala som na to. „Takže budeme čosi ako Leo a Claire?“

„Áno.“ Poťahal ma za vrkoč. „Budem tvoj rytier v žiarivej zbroji.“

Pohľadila som ho po vlasoch. „Si ochotný nechať si trochu narásť vlasy? A možno... odfarbiť si ich na blond? Inak si ľudia budú myslieť, že si len rytier.“

Peter sa tak rozosmial, až som pochybovala, že počul koniec mojej vety. „Páni moji, Coveyová. Prečo si taká zábavná?“

„Len som žartovala.“ Napoly som žartovala. „Ale mal by si vedieť, že ja beriem kostýmy veľmi vážne. Prečo by sme sa namáhali, ak by sme to robili iba polovičato?“

„Okej, možno si dám parochňu, ale nič ti nesľubujem. Bude to náš prvý Halloween na UVA.“

„Ja som už bola na Halloweene UVA.“ V tú jeseň, keď Margot dostala vodičský, sme vzali Kitty koledovať po okolí. Vtedy bola Batman. Ktovie, či si to bude chcieť zopakovať.

„Konečne budeme môcť chodiť na halloweenske večierky na UVA. Chápeš, úplne čestne, nebudeme sa tam musieť zakrádať. Keď sme boli druháci, mňa a Gaba vykopli z večierka SAE a to bol asi najtrápnejší okamih v mojom živote.“

Prekvapene som naňho pozrela. „Cítil si sa trápne? Ty sa predsa nikdy necítiš trápne!“

„No, vtedy som sa cítil. Pokúšal som sa nadviazať rozhovor s kočkou, čo bola oblečená za Kleopatru, a starší chalani ma vyhánali, vraj: ‚Padaj, hajzlík,‘ a ona a jej kamošky sa na tom schuti zasmiali. Kravy.“

Sklonila som sa a pobožkala ho na obe líca. „Ja by som sa ti nikdy nesmiala.“

„Ty sa zo mňa stále smeješ,“ podotkol. Zdvihol hlavu, pritiahol si moju tvár bližšie a pobožkali sme sa dolu hlavou, celkom ako Spiderman.

„Tebe sa páči, keď sa z teba smejem,“ usmiala som sa a on len pokrčil plecami.

4

Je prvý deň maturitného týždňa a vtedy sa každý deň nesie v znamení nejakej témy. Dnešnou témou je duch školy a ja som si obliekla Petrov lakrosový dres a do vrkočov si zaplietla stužky vo farbách školy, teda svetlomodré a biele. Peter si namaľoval polovicu tváre namodro, druhú nabielo. Dnes ma prišiel vyzdvihnúť a ja som až skríkla, keď som ho uvidela.

Zvyšok týždňa vyzeral takto: utorok v znamení sedemdesiatych rokov, streda pyžamový deň, štvrtok patril postávám (na ten deň som sa fakt tešila) a v piatok sme mali ísť na školský výlet. Mohli sme si vybrať medzi New Yorkom a Disney Worldom a vyhral New York. Na ten trojdenný víkend sme si prenajali autobus. Na výlet bol ideálny čas, lebo my štvrtáci sme boli celí napätí, čo nám napíšu z univerzít, a takéto rozptýlenie nám prišlo vhod. Okrem tých, ktorí sa prihlásili skôr a už vedeli, kam pôjdu, ako napríklad Peter a Lucas Krapf, ktorého prijali na Školu Sarah Lawrenceovej. Väčšina mojich spolužiakov zostane v našom štáte. Ako nám vždy opakovala naša poradkyňa pani Duvallová, aký má zmysel žiť vo Virgínii, ak nevyužijeme všetky skvelé školy, ktoré tam sú. Páčilo sa mi, že mnohí zostaneme vo Virgínii a nerozpráchneme sa na všetky svetové strany.

Keď sme s Petrom prišli na obed do jedálne, skupina bez hudobného sprievodu spievala jednej tretiačke pieseň *Will You Still Love Me Tomorrow?*, čiže Budeš ma ľubiť aj zajtra, ale so slovami *Will You Go to Prom with Me, Gina?* – Pôjdeš so mnou na ples, Gina? Zastali sme a chvíľu počúvali, potom

sme sa postavili do radu na obed. Ples bude až o pár mesiacov, ale chalani už teraz pozývali baby. Brali to fakt vážne. Zatiaľ najpôsobivejšie bolo pozvanie Steva Bledella, ktorý hekol stránku školských oznamov a namiesto udalostí dňa tam zrazu svietilo *Pôjdeš so mnou na ples, Liz?* IT oddeleniu trvalo celé dva dni, kým sa im to podarilo vyriešiť. Dnes ráno dal Darrell do Pamminej skrinky červené ruže a na dvierka napísal lupeňmi PLES? Školník naňho za to nakričal, ale tie fotky vyzerajú na Pamminom Instagrame nádherne. Nevedela som, čo plánuje Peter. Nepotrpi si na veľké romantické gestá.

Kým sme stáli v rade na jedlo, Peter sa načiahol za brownie, ale zvolala som: „Neber si – priniesla som koláčiky,“ a zrazu bol celý vzrušený.

„Môžem si dať hneď teraz?“ spýtal sa. Vybrala som z batocha dózu a Peter si vzal koláčik. „Neponúkaj aj ostatných,“ požiadal ma.

„Neskoro,“ odvetila som, lebo naši kamoši nás už zbadali.

Keď sme kráčali k stolu, Darrell spieval: „Jej koláčiky priťahli všetkých chalanov na dvor.“ Položila som dózu na stôl a chalani sa išli pobiť, hltali koláčiky ako najatí.

Aj Pammy sa podarilo jeden uchmatnúť a zamrmlala: „Ste ako divé zvery.“

Darrell zaklonil hlavu, zreval ako divý zver a Pammy sa zachichotala.

„Sú úžasné,“ zastonal Gabe a oblizol si z prstov čokoládu.

„Celkom ujdú,“ odvetila som skromne. „Sú dobré, ale nie úžasné. Nie sú dokonalé.“ Ulomila som kúsok z Petrovho koláčika. „Sú lepšie, keď sú čerstvo vybrané z rúry.“

„Bola by si taká dobrá, prišla k nám a upiekla mi koláčiky, aby som vedel, ako chutia, keď sú čerstvo vybrané z rúry?“ Gabe zahryzol do ďalšieho koláčika a zatvoril oči ako v extáze.

Peter si tiež jeden uchmatol. „Prestaňte vyžierať koláčiky mojej kočky!“ Aj teraz po roku ma vzrušovalo, keď o mne hovoril ako o „svojej kočke“ a keď som vedela, že to som ja.

„Ak s tým neprestaneš, budeš mať bachor ako sud,“ poznamenal Darrell.

Peter si odhryzol z koláčika, nadvihol košeľu a potľapkal sa po bruchu. „Sleduj tie tehličky, kamoš.“

„Si šťastná kočka, Large,“ povedal Gabe.

Darrell len pokrútil hlavou. „Nie, to Kavinsky má šťastie.“

Peter zachytil môj pohľad, žmurkol na mňa a srdce sa mi rozbúšilo.

Mala som pocit, že keď budem v Storminom veku, budem spomínať na tieto každodenné chvíle: na to, ako Peter sklonil hlavu a zahryzol do koláčika s kúskami čokolády, ako cez okno v jedálni presvitalo slnko a odrážalo sa mu od hnedých vlasov, ako na mňa pozrel.

Peter mal po vyučku lakrosový tréning, a tak som sedela na tribúne a robila si domku. Bol jediný zo všetkých chalanov, ktorý nastúpi do školy a hrá prvú ligu, a tréner White už teraz plače, ako bude vyzeráť jeho tím, keď Peter odíde. Pravidlá hry som celkom nechápala, ale vedela som, kedy mám ujúkať a kedy bučať. Rada som sa dívala, ako Peter hrá. Myslí si, že každá lopta, ktorú strelí, pôjde do bránky a zvyčajne aj ide.

Ocko teraz oficiálne chodí s pani Rothschildovou, a to už od septembra. Kitty je v siedmom nebi, pri každej príležitosti si pripisuje zásluhy. „To bolo súčasťou môjho plánu,“ vyťahuje sa. A ja jej to uznám. To dievča vie, čo robí. Koniec koncov, vďaka nej sme sa dali s Petrom napriek všetkému znova dokopy a teraz sme zaľúbení.

Hoci pani Rothschildová a ocko nemajú veľa spoločného, sú prekvapujúco dobrý pár. (Tak trochu ako my dvaja

s Petrom.) Blízkosť zohrala svoju rolu. Dvaja osamelí susedia, Netflix, dva psy, fľaša bieleho vína. Ak chcete niečo vedieť, je to milé. Ocko si teraz život viac užíva, stále spolu niekam chodia, venujú sa zaujímavým aktivitám. Napríklad v sobotu ráno idú na túru ešte prv, než sa my dve zobudíme, a pozorujú východ slnka. Nevedela som si predstaviť ocka na túre, ale je vo svojom živle. Chodia spolu na večere, do vinárni, stretávajú sa so známymi pani Rothschildovej. Jasná, rád si niekedy doma pozrie dokumentárny film, ale teraz má oveľa pestrejší život – už nie je taký osamelý, čo som si za tých dlhých osem rokov od maminej smrti neuvedomovala. No musel byť osamelý, keď teraz vidím, aký je plný energie, takmer akoby sa zotavil po dlhej chorobe. Pani Rothschildová u nás niekoľko ráz do týždňa večeria a zdá sa mi zvláštne, keď ju nevidím pri kuchynskom stole a nepočujem jej hrdelný smiech, zatiaľ čo popíja biele víno a ocko pivo.

Keď sme sa v ten deň navečerali a vybrala som koláčiky a zmrzlinu ako dezert, ocko zvolal: „Ďalšie koláčiky?“ a s pani Rothschildovou na seba veľavýznamne pozreli. Ocko si nabral na lyžičku vanilkovú zmrzlinu, rozotrel si ju po koláčiku a poznamenal: „V poslednom čase akosi veľa vypekáš. Musíš byť poriadne vystresovaná z čakania, či ťa prijali na univerzitu.“

„To s tým nemá nič spoločné,“ uistila som ich. „Ja sa len usilujem zdokonaľiť recept na koláčiky s kúskami čokolády. Mali by ste byť vďační, ľudkovia.“

„Vieš,“ začal ocko, „čítal som štúdiu, že pečenie má skutočne terapeutické účinky. Má to niečo spoločné s meraním prísad a tvorivosťou. Psychológovia to nazývajú behaviorálna aktivácia.“

„Hm, hlavne nech to pomôže,“ pani Rothschildová si rozlomila koláčik a strčila kúsok do úst. „Ja chodím bicyklovať do soulcyle, tam sa viem dokonale sústrediť.“ Keby

tu bola Margot, len by prevrátila oči. Pani Rothschildová ma raz nahovorila, aby som šla s ňou – ale ja som vždy vyšla z rytmu a nevedela sa doň vrátiť. „Lara Jean, niekedy musíš ísť znova so mnou. Máme nového inštruktora, stále púšťa hudbu Motown. Bude sa ti to fakt páčiť.“

„Kedy môžem ísť s tebou, Tree?“ spýtala sa Kitty. Tak oslovovala pani Rothschildovú. Ja na ňu ešte vždy myslím ako na pani Rothschildovú a niekedy mi to ujde, ale vždy keď si spomeniem, oslovujem ju Trina.

„Keď budeš mať dvanásť,“ odvetila. „To stojí v pravidlách soulcyclu.“

Nemôžem uveriť, že má už jedenásť rokov. Kitty má jedenásť a ja budem mať v máji osemnásť. Čas hrozne rýchlo plynie. Pozrela som na ocka, ten sa so smutným úsmevom díval na Kitty, potom na mňa. Vedela som, že myslí na to isté.

Zachytil môj pohľad a nadhodil: „Lara Jean, nijaké strachy,“ napodobnil Stevieho Wondera a všetky sme zastonali. Ocko zahryzol do svojho zmrzlinového sendviča a vyhlásil: „Tvrdo si drela, všetko bude, ako má byť.“

„Vylúčené, aby ťa UVA odmietla,“ uistila ma pani Rothschildová.

„Klop-klop na drevo,“ Kitty zaklopala hánkami na kuchynský stôl. A mne povedala: „Aj ty si zaklop.“

Poslušne som zaklopala. „Čo to znamená klopať na drevo?“

Ocko ožil. „To pochádza z gréckej mytológie. Podľa gréckych bájí v stromoch žili dryády a ľudia ich prosili o ochranu. Preto sa klope na drevo – aby sme nepokúšali osud a ochránili sa.“

Teraz sme na seba veľavýznamne pozreli ja, pani Rothschildová a Kitty. Ocko je taký staromilec a pani Rothschildová pri ňom vyzerá veľmi mladá, hoci od nej nie je oveľa starší. A predsa im to funguje.

V tú noc som akosi nevedela zaspáť, a tak som ležala v posteli a znova premýšľala o svojich mimoškolských aktivitách. Najdôležitejšie je Belleview a vlačnejšia stáž v knižnici. V testoch SAT som získala viac bodov, než je priemer na UVA. Margot prijali na univerzitu, keď mala len o štyridsať bodov viac než ja. Na skúške z dejín Spojených štátov som získala päť. Poznala som ľudí, ktorí sa dostali na UVA s menším počtom bodov.

Dúfala som, že zaboduje moja esej. Písala som o svojej mame a sestrách a o tom, ako nás mama formovala – kým žila, ale aj potom. Pani Duvallová sa vyjadrila, že to je najlepšia esej, akú čítala za dlhé roky, ale pani Duvallová mala vždy slabosť na Songové, takže ktovie.

Ešte päť minút som sa prehadzovala a nakoniec som odhodila prikrývku a vstala z postele. Zišla som dolu a začala odmeriavať prísady do koláčikov s kúskami čokolády.

5

Je štvrtok, deň postáv, na ktorý som sa tešila celý týždeň. S Petrom sme strávili celé hodiny dohadovaním. Ja som presadzovala Alexandra Hamiltona a Elizu Schuylerovú, ale musela som poľaviť, keď som si uvedomila, aké drahé by bolo požičať si na poslednú chvíľu kostýmy z koloniálnych čias. Na tom, že mám chalana, sa mi najviac páči to, keď vyberám párové kostýmy. Teda okrem bozkávania, bezplatného vozenia sa autom a Petra.

On sa chcel obliecť za Spidermana a ja som si mala dať červenú parochňu a hrať Mary Jane Watsonovú, možno hlavne preto, lebo mal doma ten kostým – a ešte aj preto, lebo z lakrosu má vymakané telo a prečo neposkytnúť ľuďom, čo chcú? To sú jeho slová, nie moje.

Nakoniec sme sa dohodli, že sa oblečíeme ako Tyler Durden a Marla Singerová z *Klubu bitkárov*. V skutočnosti to bol nápad mojej najlepšej kamošky Chris. Ona, Kitty a ja sme pozerali ten film u nás doma a Chris vyhlásila, že by sme mali ísť s Kavinskym za tých dvoch šialencov. Vraj by to mohlo mať šokujúci účinok – aspoň na mňa. Najprv som sa zdráhala, lebo Marla nebola Ázijka a ja som sa chcela preobliecť iba za ľudí v ázijských kostýmoch, ale potom Petrova mama našla pri výpredaji majetku červenú koženú bundu pre Petra a bolo to. Pokiaľ išlo o môj kostým, pani Rothschildová mi sľúbila požičať šaty zo svojho šatníka, lebo v deväťdesiatych rokoch bola mladá.

Dnes ráno k nám prišla pani Rothschildová pred odchodom do práce a pomohla mi upraviť sa. Sedela som pri ku-

chynskom stole v jej čiernych priliehavých šatách a saku z umelého mohéru, na hlave parochňa, ktorú mi Kitty s radosťou postrapatila, aby som pôsobila šialene. Stále som ju odháňala, ale ona tvrdila: „Takto to má vyzerať.“

„Máš šťastie, že som taký škrečok,“ pani Rothschildová si odpila kávy z termosky. Siahla do tašky a hodila mi veľmi, veľmi vysoké čierne platformy. „Keď som mala dvadsať, rada som sa vyparádila na Halloween. Bola som kráľovná kostýmov. Teraz je rad na tebe, aby si prevzala korunu, Lara Jean.“

„Ešte vždy môžeš byť kráľovná,“ podotkla som.

„Nie, obliekanie do kostýmov je hra mladých. Keby som si teraz dala sexi kostým Sherlocka Holmesa, vyzerala by som ako zúfalá chudera.“ Našuchorila mi parochňu. „Ale to je v poriadku. Môj čas pominul.“ Obrátila sa na Kitty: „Čo ty na to? Možno to chce trochu viac modrosivého tieňa, nie?“

„Neprežeňme to,“ bránila som sa. „Idem do školy.“

„Pri obliekaní kostýmov ide práve o to, aby sa to prehnať,“ vyhlásila pani Rothschildová nonšalantne. „Keď budeš v škole, urob kopu fotiek a pošli mi ich na mobil, aby som ich mohla ukázať kolegyniam. Páni, tie budú hotové... Bože, keď už hovorím o práci, koľko je hodín?“

Pani Rothschildová vždy chodí neskoro, čo ocka privádza do šialenstva, lebo on chodí vždy o desať minút skôr. A predsa!

Keď po mňa prišiel Peter, vybehla som von a otvorila dvere na strane spolujazdca. Keď som ho zbadala, zvriskla som. Mal blond vlasy!

„Preboha!“ Dotkla som sa mu vlasov. „Ty si si ich odfarbil?“

Samolíbo sa uškrnul. „To je sprej. Mama ho kdesi objavila. Môžem ho znova použiť, keď pôjdeme na Halloween

za Romea a Júliu.“ Prebehol po mne pohľadom. „Tie topánky sa mi fakt páčia. Vyzeráš sexi.“

Cítila som, ako som očervenela. „Ticho.“

Keď cúval z našej príjazdovej cesty, znova na mňa pozrel a vyhlásil: „Ale je to pravda.“

Štuchla som doňho. „Len dúfam, že ľudia pochopia, kto som.“

„Ja ťa budem kryť,“ uistil ma.

Aj to urobil. Keď sme kráčali po chodbe štvrtého ročníka, Peter pustil na svojom mobile skladbu *Where Is My Mind?* Kde mám rozum? Ľudia nám tleskali. Nikto sa nespýtal, či som hrdinka z japonského komiksu.

Po vyučku sme s Petrom ležali na gauči, nohy mu viseli dolu. Bol ešte vždy v kostýme, ale ja som sa prezliekla do domáceho. „Vždy máš rozkošné ponožky,“ zdvihol mi pravú nohu. Tieto boli sivé s bielymi bodkami a so žltými tváričkami medvedíkov.

„Posiela mi ich prateta z Kórey. Tam majú fakt rozkošné oblečenie.“

„Mohla by si ju požiadať, aby poslala ponožky aj pre mňa? Nie s medvedíkmi, ale možno s tigrami. Tigre sú špica.“

„Ty máš priveľké nohy na rozkošné ponožky. Trčali by ti z nich prsty. Vieš čo, stavím sa, že by som ti našla dobré ponožky v... ehm, v zoo.“ Peter si sadol a začal ma štekliť. Zhíkla som. „Stavím sa, že... medvedíky čistotné alebo gorily... musia mať v zime... nohy v teple. Možno používajú nejakú technológiu na odstránenie pachu z ponožiek.“ Rozchichotala som sa. „Prestaň... neštekli ma!“

„Ty prestaň trúsiť nepekné poznámky o mojich nohách!“ Ruku som mu strčila pod pazuchu a odušu ho štekliť. Ale pritom som sa otvorila ďalším útokom.

„Okej, okej, prímerie!“ skríkla som. Prestal a aj ja som sa

tvárila, že končím, ale potom som ho ukradomky poštekli-
la pod pazuchou a on prenikavo skríkol, vôbec to neznelo
ako Peter.

„Vyhlásila si prímerie!“ obvinil ma. Obaja sme prikývli,
ľahli si a dychčali. „Fakt sa ti zdá, že mi smrdia nohy?“

Nezdá. Páči sa mi, ako Peter vonia po lakrosovom zá-
pase – cítiť z neho pot, trávu a jeho samého. Ale rada si ho
doberám, páči sa mi, keď sa mu na zlomok sekundy mihne
tvárou neistota. „No vieš, keď hráš zápas...“ povedala som.
Vtedy sa na mňa Peter znova vrhol a so smiechom sme zá-
pasili. Zrazu vošla dnu Kitty s táckou so syrovým sendvičom
a pomarančovým džúsom.

„Choďte sa jašiť hore,“ vyhlásila a sadla si na dlážku. „Toto
je verejné miesto.“

Vyslobodila som sa zo zovretia a zagánila na ňu. „Nero-
bíme nič súkromné, Katherine.“

„Tvoja sestra hovorí, že mi smrdia nohy,“ Peter natočil
nohy k nej. „Klame, však?“

Odstrčila mu ich lakťom. „Nemienim čuchať tvoje nohy.“
Striasla sa. „Vy dvaja ste fakt uletení.“

Zhíkla som a hodila do nej vankúš.

Zafučala. „Buď rada, že si nezhodila môj pohár s džú-
som! Ocko by ťa zabil, keby si znova zničila koberec.“ Ušti-
pačne dodala: „Iste sa pamätáš na tú nehodu s odlako-
vačom.“

Peter mi postrapatil vlasy. „Nešika Lara Jean.“

Odstrčila som ho. „Nie som nešika. To ty si sa potkol na
vlastných nohách, keď si sa u Gaba minule ponáhlal uchmat-
núť si pizzu.“

Kitty sa zachichotala a Peter do nej hodil vankúš. „Pre-
staňte sa proti mne spolčovať, kočky!“ zvolal.

„Zostaneš na večeru?“ spýtala sa, keď sa prestala chichotať.
„Nemôžem. Mama robí pečené kura.“

Kitty vyvalila oči. „Ty sa máš. Lara Jean, čo bude na večeru?“

„Práve rozmrazujem kuracie prsia,“ odvetila som. Kitty urobila grimasu, a tak som poznamenala: „Ak sa ti nepáči, možno by si sa mohla naučiť variť. Iste vieš, že keď budem na univerzite, už vám viac nebudem vyvárať večere.“

„Určite. Nabetón tu budeš každý večer.“ Obrátila sa na Petra. „Môžem ísť k vám na večeru?“

„Jasné,“ prikývol. „Obidve môžete prísť.“

Kitty zaujčkala a ja som ju stíšila. „To nejde, lebo ocko by musel jesť sám. Pani Rothschildová má dnes soulcycle.“

Odhryzla si zo syrového sendviča. „Tak si teda urobím ďalší sendvič. Netúžim jesť pripálené kura z mrazáka.“

Zrazu som sa posadila. „Kitty, urobím niečo iné, ak mi zajtra ráno zapletieš vlasy. Chcem ísť do New Yorku pekne upravená.“ Nikdy v živote som nebola v New Yorku. Keď sme minule šli na dovolenku, hlasovali sme a ja som bola za New York, ale prehlasovali ma a išli sme do Mexika. Kitty chcela jesť rybie tacos a plávať v oceáne, Margot túžila vidieť mayské pamiatky a využiť príležitosť, aby sa zlepšila v španielčine. Nakoniec som bola rada, že ma prehlasovali. Pred návštevou Mexika sme Kitty ani ja neboli v zahraničí. V živote som nevidela takú modrú vodu.

„Zapletiem ti vlasy, iba ak mi zostane čas, keď sa učešem sama,“ vyhlásila Kitty a zrejme som nič lepšie nemohla čakať. Ale ona vie fakt dobre učesať vlasy.

„Kto mi bude zapletať vlasy, keď budem na univerzite?“ premýšľala som nahlas.

„Ja,“ vyhlásil Peter sebaisto.

„Ty to nevieš,“ odfrkla som.

„Decko ma naučí. Však, decko?“

„Niečo za niečo,“ odvrkla Kitty.

Chvíľu sa dohadovali, až nakoniec Peter sľúbil, že vezme